

Вартові Кордонів і Меж. Книга 1. Посвята меча

КУПИТИ

Віддавна в прекрасній Террані людство співіснує з містичним і таємничим, та геть не дружнім. Хитрі фейрі, підступні демони, чорні чаклуни й прибічники темних культів прагнуть знищити людей, розставляючи смертельні пастки, а як ні — бодай утнути якусь капость. Древні спілки відважних чоловіків і жінок, Корпус Паладинів та Колегія Святої Інквізиції, боронять спокій людства, захищаючи світ від темряви. А на сміливців, які наважилися вступити в ці спілки й присвятити себе боротьбі зі зловісним і лихим, чекає суворе навчання й посвята. Повага їм і честь... .. проте студенти є студенти. Так, вони гідно приймають виклики, але якщо є манюнький шанс уляпатися в історію, — не зволікатимуть. Провести ніч у склепі й зняти закляття з мертвої нареченої; убити бестію в підвалі, допомогти вдові славетного воїна позбутися таємничого обманщика-гвалтівника? Залюбки! Улаштувати сварку зі студентами-магами й рознести веселий притон — і це до них! Або витягати з халепи спадкоємця титулу й спричинити купу політичних проблем. Пригоди чигають на юних паладинів завжди й усюди. Але чого жалітися? Адже старовинне правило Паладинського Корпусу: «справжній досвід отримуєш в бою».

Шалені пригоди й битви зі злом, нудні лекції й виснажливі тренування з мечем і бойовим заклинанням.... Таке воно, життя студентів — майбутніх лицарів Діви. Про його перипетії повідав нам таємничий метр Грахілья, автор знаменитої серії книг про відважних юнаків, які забажали стати учнями Корпусу Паладинів. Але для завершення навчання самого бажання мало. Треба витримати суворий вишкіл і пройти Посвяту Духа та Посвяту Меча. І от не встигли майбутні оборонці людства відсвяткувати церемонію Посвяти, як їх з вогню та в полум'я — давай, підтверджуй ділом право на щойно здобутий меч. Та ще й завданнячка мудрі наставники підбирають... Бестію в підвалі убити, з полтергейстом розібратися, а то й у склепі початувати...

Пролог

Місце було пречудове: вершина пагорба, з якого відкривається краєвид майже на всю Корунью, та ще й затишна красива галявина на цій вершині. Від вітру її закривали зарості маквісу та старезні замшілі менгіри, наполовину вже врослі в землю, а між тими менгірами ще й простору для гулянки вдосталь. Те, що треба компанії студентів, аби відсвяткувати успішну здачу іспитів за перший курс. Тож із самого ранку молодь тут гуляла, а коли допили все із собою принесене, то вже сонечко на захід хилилося. Однак ніхто не почувався втомленим, хотілося веселитися далі.

Мікаело так наполегливо святкував, так налягав на вино, що й незчувся, як десь по обідній годині звалився на розстелену на траві циновку та й заснув. Прокинувся за покликком природи, ще сонний виповз за коло менгірів і справив малу потребу, філософічно при тому роздивляючись пейзаж. Прохолодний вітерець пробудив хлопця остаточно, і той пригадав: коли вставав, то бачив, як товариші щось там мудрують у центрі галявини, креслять щось ножами по землі, штовхаючись та незлобиво лаючись. «Цікаво, що вони там вигадали, та ще й без мене!» — Мікаело швиденько застібнув штани й поспішив назад.

А там явно відбувалося щось незаплановане. Посеред галявини просто на траві сидів, підібгавши ноги, якийсь незнайомиць, а довкола нього студенти гомоніли гучніше, лаялися сердитіше, і кремезний Даніело навіть узяв за барки алхіміка Пейро і трусив його, примовляючи.

— Ах ти ж йолоп, пальцем роблений! Ах ти ж довбень, чорти б тебе у пеклі грали!

Пейро лишень вякав щось не дуже зрозуміле:

— Та я що, та я нічого... воно само...

Мікаело підійшов ближче:

— Агов, сеньйори, а що то тут у вас без мене сталося?

Трошки стихло, і більшість повернулася до нього:

— Тьху, Міко, налякав. Ми думали, то хтось сторонній... — нервово озираячись, сказав Жауме, студент-законник. — Ходи сюди скоріш, будемо жеребок кидати, кому грати.

Мікаело не зрозумів:

— У що грати, який жеребок?

Жауме зітхнув, знову озирнувся і нашвидку переказав Мікаело все, що відбувалося, поки той спав та потім до вітру ходив.

Вислухавши, Мікаело тільки й зміг, що вилятися по-чорному. Бо, як ніхто тут, він знав, що саме накоїли його друзі й у що всі вони вляпалися.

...Жеребок випав йому. Тягли гілочки, й Мікаело дісталася надламана. От саме тому він і сидів тепер навпроти найбільш неприємного в його житті супротивника у грі.

Грі, де все залежало виключно від того, поталанить тобі чи ні.

Мікаело тримав стаканчик з костями обома долонями і дивився тільки на нього.

Бо дуже, дуже хотілося подивитися на лице супротивника. Але не можна. Мікаело, мабуть, з усіх присутніх єдиний знав: не можна. Бо буде ще гірше, хоча, здавалося б, куди вже далі.

А супротивник тим часом потрусив свій стаканчик і сказав уїдлигим, пронизливим голосом:

— Отже, чоловіче, ти згодний грати зі мною. Що ставиш на кін?

— Постривай зі ставками, — через силу зміг сказати Мікаело. — Спочатку умови.

— О, чоловіче, а ти розумака, яких мало, — у пронизливому голосі проскочило зверхне схвалення. — Але пам'ятай: три умови, як заведено і як належить.

— Так, — хитнув головою Мікаело і знайшов у собі силу відірвати одну руку від стаканчика, поліз собі за комір. — Умова перша: кості кидаємо на мою хустину.

— Але ж ти таки дурний — витратив одну умову на таку дрібничку.

Замість відповіді Мікаело стягнув свою шийну хустину, зграбаставши жужмом, і кинув на землю між собою та супротивником, сяк-так розправив її.

— Умова друга... Кидаємо кості лише тричі кожен і складаємо результат, по ньому й перемога. Умова третя: на цьому кінець гри з усіма тут.

— Не дуже дурний, бачу. Нудно з такими, як ти, чоловіче, — гмикнув супротивник і знову заgrimів костями в стаканчику. — Умови прийнято. Роби ставку.

Мікаело тяжко зітхнув:

— Пам'ять за минулий тиждень.

— Мало!

— Це як подивитися, — уперто сказав Мікаело. — Я ж не знаю твоєї ставки.

Супротивник захихотів:

— І не визнаєш, поки не виграєш її. Але я буду до тебе, чоловіче, добрий. Це буде хороший, дуже хороший дарунок.

— Аби ти лише виграв його — що навряд.

І він струсонув стаканчик та кинув кості на хустину.

Четвірка. Шістка.

Мікаело замружився, проказав про себе коротку молитву і теж кинув кості.

Товариші досі мовчали і, здається, майже не дихали.

Трійка. П'ятірка.

— Непогано, — прохихотів супротивник. І кинув.

Четвірка. Шістка.

Мікаело, відчуваючи, як холоне з переляку серце, знову проказав про себе молитву й кинув.

Трійка. Трійка.

Хихотіння стало зовсім нестерпним.

— Цікаво, що там у тебе за спогади за минулий тиждень. Не дочекаюся, коли ними смакуватиму! Останній кидок!

— Стривай, я тепер кидатиму першим, — устиг сказати Мікаело. І одразу кинув, не закінчивши ще й говорити.

П'ятірка. П'ятірка.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ